

právem st-lčným nemohlo býti řízení, v němž ona jako strana zúčastněná nebyla, nějak prejudikováno. Pokud pak by šlo snad o zkrácení nějakých práv procesních, neuvádí stížnost ani slovem, jaká újma jí případným zkrácením práva procesního vznikla a soud neměl tedy možnosti posouditi důvodnost této její námitky.

Výtkou, že nekonána politická pochůzka, ač byly dotčeny vodoteče a poměry dopravní na silnicích, byť i jen nepřímo, vytýká st-lka porušení zájmů veřejných, k jichž hájení není zajisté povolána. — —

Za tohoto stavu věci zahrocuje se spor na to, co bylo vlastně jeho předmětem již v řízení admin., totiž, zdali předpoklad pro vydání nař. rozhodnutí dle § 29 všeob. podmínek jest dán, t. j., je-li tu veřejný zájem je zdůvodňující.

Tu dlužno předem konstatovati, že žal. úřad došel k závěru, na němž svoje rozhodnutí založil, tím, že vyslovil, že dán-li v konkrétním případě předpoklad všeob. prospěšnosti dle § 1 zák. z 18. února 1878, jest tím dána i existence veř. zájmu, jaký má na mysli § 29 všeob. podmínek. Žal. úřad vychází tudíž z pojetí, že pojem obecné prospěšnosti involvuje vždy zájem veřejný. Stížnost tomu odpírá, dovozujíc, že zájem veř. jest užším pojmem, než pojem obecné prospěšnosti, a že proto nemusí býti ještě v každém jejím případě dán.

Nss nepovažuje za nutné zkoumati význam a vzájemný vztah pojmů »obecné prospěšnosti« a »veřejného zájmu«, nýbrž má za jediné rozhodné zodpovězení otázky, zdali skutkové poměry daného případu lze subsumovati pod pojem veř. zájmu stanovený § 29 všeob. podmínek.

Po této stránce nutno předeslati, že obrat »vyžaduje-li toho veřejný zájem«, jehož cit. § 29 používá, nelze vykládati v ten smysl, že by právě podnik, v jehož prospěch se vnucené spolupoužívání vlečky vyslovuje, musil býti provozován ve veř. zájmu, nýbrž že § 29 požaduje toliko, aby s p o l u ů ž í v á n í vlečky bylo veřejným zájmem diktováno.

Žal. úřad opíraje se o své úřední odborné vědomosti uznal v daném případě za veř. zájem především požadavek bezpečnosti dopravy na dráze veřejné ve smyslu § 35 nař. z 25. ledna 1879 č. 19 ř. z.

Proti tomu stížnost se neobrací, a důvodně by ani nic namítati nemohla. Omezuje se toliko na námitku, že úřad I. stolice zaujal v téže otázce stanovisko jiné. Tomu nelze však přikládati váhy již z toho důvodu, že úřad vyšší stolice jest povolán ve věci rozhodovati, z čehož nutně plyne, že zásadně může posuzovati věc z jiného stanoviska než úřad nižší. Ale pak nelze důvodně tvrditi, že by nař. rozhodnutí v tomto směru nebylo dostatečně fundováno a je lhostejno, zdali i další zájmy národohospodářské, jichž se žal. úřad dovolává, mají skutečně ten význam, který jim nař. rozhodnutí přiřítá, čili nic.

Č. 3564.

Učitelstvo: * I za platnosti zák. č. 274 z r. 1919 není vdova po učiteli veřejné národní školy v Čechách zbavena nároku na vdovskou pensi již proto, že zemřelému muži v době uzavření sňatku bylo 60 roků.

(Nález ze dne 6. května 1924 č. 8052).

Prejudikatura: Boh. 2446 a 3273 adm.

Věc: H. P. v P. proti ministerstvu školství a národní osvěty o vdovskou pensi. a výchovácí příspěvek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-lka, vdova po zemřelém dne 15. ledna 1922 pensionovaném řediteli měšťanské školy v G., s nímž byla oddána dne 13. listopadu 1917 ještě za jeho činné služby, avšak když již byl překročil 60. rok věku svého, zažádala za přiznání vdovské pense s příslušenstvím. Zškr dorozuměvši se se zsv v Praze výnosem z 31. října 1922, v němž odvolává se na § 30 rovnostního zák., resp. §§ 5 a 8 zák. ze 17. prosince 1919 č. 2 Sb. z r. 1920, přiznala st-lce vdovskou pensi ve výměře toliko poloviny normální pense ročních 7306 Kč částkou 3653 Kč s příslušenstvím na drahotních přídavicích, zejména i s výchovným pro adoptované zůstavitelem dítě A. K. výměrou pětiny vdovské pense. Rekurs, v němž se st-lka domáhala přiznání celé zákonné pense vdovské a výchovného pro dítě kvotou z celé sumy pense upraveného, zamítlo mšano rozhodnutím z 10. ledna 1923 z důvodu, že se st-lka provdala za zemřelého manžela teprve po 60. roce jeho věku, takže tu má místa jen ustanovení posledního odst. § 5 zák. č. 2 Sb. ex 1920, a podle této normy závisí výměra přiznávané pense na volném uvážení úřadů; pokud jde o výchovné, bylo vyměřeno správně jednou pětinou přiznané vdovské pense, jak předepsáno jest v § 8 cit. zák.

Rozhoduje o stížnosti řídil se nss těmito úvahami:

Již v nál. Boh. 2446 a 3273 adm. vyslovil tento soud právní názor, že i za platnosti zák. z 23. května 1919 č. 274 Sb. platí co do podmi-
nek nároku na pensi vdovy po učiteli národní školy předpisy zákonů zemských o právních svazcích učitelstva, pokud snad pozdějšími předpisy nebyly individuálně změněny, kdežto předpisy vydané pro státní úředníky rozhodují (§ 30 cit. zák.) jen pro vyměření, t. j. číselné určení pense. Na odůvodnění tohoto právního názoru, obsažené v nál. Boh. 3273, odkazuje nss po rozumu § 44 svého j. ř.

Podle toho nelze tedy nárok st-lčin na vdovskou pensi po manželu posuzovati podle předpisů úřednických, zejména podle zák. ze 17. prosince 1919 č. 2 Sb. z r. 1920, jak učinil úřad, nýbrž měl být posuzován, jak právem stížnost namítá, podle směrodatného tu dosud zák. z 19. prosince 1875 č. 86 česk. z. z. (§§ 60 až 64), podle něhož nevy-
lučuje nároku na celou vdovskou pensi, byla-li se provdala za učitele v aktivní službě, staršího 60 let. Když přes to úřad vycházel z názoru, že st-lce nepřísluší nárok na vdovskou pensi z důvodu, že se provdala za učitele 60. rok věku překročivšího, jest jeho výrok v rozporu se zák. a slušelo jej podle § 7 zák. o ss zrušiti, aniž bylo třeba zabývat se dalšími argumenty stížnosti, jimiž sporný nárok dovozuje.

Č. 3565.

Učitelstvo: I. K výkladu pojmu »vlastní působíště« podle § 10, odst. 2 zák. č. 274/1919. — II. Výnosy školských úřadů povahy všeobecné o dietách pro učitele veř. škol. národních mohou vzhledem